

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Кърджали, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Грета Денчева

при участието на секретаря Пенка Вълкова
като разгледа докладваното от Грета Денчева Гражданско дело №
20225140101049 по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно съединени искове с правно основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди от престъпление.

Ищецът твърди, че по внесена тѣжба от А. Т. Х. бил предаден на съд по обвинение за престъпление по чл. 130, ал. 2 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, за което било образувано НЧХД № ***** г. по описа на РС - Кърджали. Сочи, че с постановена присъда № 1/18.02.2021 г. ищецът бил признат за виновен в това, че на 11.08.2020 г. в с. *****, общ. Кърджали причинил на А. Т. Х. от с. *****, лека телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания, без разстройство на здравето, престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, като пострадалият е отвърнал веднага на подсъдимия С. Ю. Ю. със същата такава телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания, без разстройство на здравето, престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 130, ал. 3 от НК съдът освободил и двамата от наказание. Твърди, че в законоустановения срок първоинстанционната присъда била обжалвана от частния тѣжител - ответник в настоящото производство, като в ОС-Кърджали било образувано ВНЧХД № ***** г., по което е постановена Присъда № 2201/19.01.2022 г., с която ОС-Кърджали отменя Присъда № 1/18.02.2021 г., постановена по НЧХД № ***** г. по описа на РС-Кърджали в някои части, като признава С. Ю. Ю. за невиновен и го оправдава в това, престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК да е извършено в съучастие като извършител по смисъла на чл. 20, ал. 2 от НК с Ш. Ф. Р.. Твърди, че от постановените съдебни актове по посочените наказателни производства е видно, че ответникът А. Т. Х. е извършил по отношение на ищеца С. Ю. Ю. деяние, осъществяващо състав на чл. 130, ал. 2 от НК, поради което в поставената първоинстанционна присъда, потвърдена в тази ѝ част от въззивната инстанция, съдът е приложил института на реторсията по смисъла на чл. 130, ал. 3 от НК по отношение на ищеца и на ответника. Сочи, че с деянието си ответникът е извършил престъпление спрямо телесната неприкосновеност на С. Ю. Ю. и с това му е нанесъл неимуществени вреди, изразяващи се в силни болки, страдания и последващи неприятни изживявания. Определя посегателството върху личността и нейната телесна неприкосновеност като едно от най-силните стресогенни фактори, след посегателствата срещу половата неприкосновеност на личността, което

поставя отпечатък за дълго време във физическото и психическото здраве на пострадалия без сигурни данни за посоката на неговото развитие. Сочи, че докато физическата травма отшумява за един сравнително по-кратък период, то в резултат на престъплението била настъпила съществена промяна в цялостното поведение на ищеца, а именно постоянно безпокойство, уплаха и отчужденост към околните. Твърди, че бил в състояние на тревожност, което макар и загубило първоначалната си острота не било напълно преодоляно, а случилото се и последиците свързани с двете наказателни производства срещу него /първоинстанционно и въззивно/ способствали трайното запечатване от пострадалия на физикотравматичните и психотравматичните изживявания, свързани с престъплението. Твърди, че вследствие на извършеното престъпление С. Ю. Ю. търпи неимуществени и имуществени вреди предвид причинените му телесни увреждания и травмиране от извършеното по отношение на него от ответника и водените наказателни производства. Сочи, че в резултат на виновното поведение на ответника той е претърпял и продължава да търпи неимуществени вреди на стойност 600 лв. /шестстотин лева/ за причинени болки и страдания в резултат на престъплението и имуществени вреди на стойност 1000 лв. /хиляда лева/, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за ангажиране на защитник при воденото наказателно частен характер производство.

Ищецът твърди, че има правен интерес от завеждане на настоящия иск, поради претърпени неимуществени и имуществени вреди в общ размер на 1600 лв. /хиляда и шестстотин/ лева, които счита, че следва да бъдат репарирани от ответника. Сочи, че ищецът С. Ю. Ю. в качеството му на подсъдим в производството по НЧХД № ***** г. по описа на РС-Кърджали е понесъл за своя сметка сторените от пострадалото лице-ответник в настоящото производство, разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. /хиляда лева/. Твърди, че ако ответникът по настоящото дело не бе извършил също престъпление спрямо С. Ю. Ю., квалифицирано в присъдата на РС-Кърджали като престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, то тогава ищецът нямал да стори разноски в размер на 1000 лв. /хиляда лева/ за адвокатско възнаграждение, като по този начин е обеднял с процесната сума за сметка и в резултат от поведението на ответника. Твърди, че разноските, сторени от ищеца по НЧХД № ***** г. по описа на РС-Кърджали се включват в състава на имуществените вреди претърпени реално, тъй като са заплатени от него в брой към датата на подписване на Договора за правна защита и съдействие.

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди А. Т. Х. от с. *****, обл. Кърджали, с ЕГН ***** да заплати на С. Ю. Ю. от с. *****, обл. Кърджали с ЕГН *****, сумата в общ размер на 1600 лв. /хиляда и шестстотин лева/, от които 600 лв. /шестстотин лева/ за причинени неимуществени вреди и 1000 лв. /хиляда лева/ за причинени имуществени вреди, изразяващи се в направени от С. Ю. Ю. разноски за адвокатско възнаграждение по НЧХД № ***** г. по описа на РС-Кърджали, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от момента на извършване на деянието - 11.08.2020 г. до окончателното им изплащане, както и да му заплати направените съдебни и деловодни разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът не е подал отговор на исковата молба.

В съдебно заседание ищецът С. Ю. Ю. се явява лично и с надлежно упълномощен адвокат.

Ответникът А. Т. Х. не се явява, представлява се от надлежно упълномощен адвокат, който оспорва иска по подробно изложени съображения в хода на устните състезания.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Безспорно между страните е обстоятелство, че с влязла в сила присъда №

1/18.02.2021 г. по НЧХД № ***** г. ищецът е признат за виновен, че причинил на ответника А. Т. Х. от с. *****, лека телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания, без разстройство на здравето, престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, като пострадалият е отвърнал веднага на подсъдимия С. Ю. Ю. със същата такава телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания, без разстройство на здравето, престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 130, ал. 3 от НК съдът освободил и двамата от наказание.

От представената по делото присъда № 2201/19.01.2022 г. по ВНЧХД № ***** г. по описа на ОС – Кърджали се установява, че въззивния съд е отменил присъда № 1/18.02.2021 г., постановена по НЧХД № ***** г. по описа на РС-Кърджали в някои части, като признава С. Ю. Ю. за невиновен и го оправдава в това, престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК да е извършено в съучастие като извършител по смисъла на чл. 20, ал. 2 от НК с Ш. Ф. Р..

Видно от приложеното по делото писмено доказателство - съдебномедицинско удостоверение №162/2020 г. се установява, че на 11.08.2020 г. на С. Ю. Ю. е било причинено: оток и кръвонасядане на дясната ръка. Описаните увреждания са получени при действието на твърд тъп предмет. Било е причинено болка и страдание.

В хода на съдебното дирене в настоящето гражданско производство съдът непосредствено възприе показания на двама свидетели.

От показанията на свидетеля С. К. Б. /съпруга на ищеца/ се установява, че тя знае за проблемите между А., съпругът ѝ С. и приятелят му Ш. през вечерта, когато се случил инцидента на 11.08.2020 г. към 22.30 – 23.00 часа. Свидетелства, че мъжът ѝ отишъл с добри намерения да каже, че не е добре след 22 часа да вдигат шум и да пречат на комшиите, а А. се държал арогантно и го е предизвикал, след което е имало сбиване между него и мъжа ѝ. Твърди, че съпругът ѝ бил ранен в дясната ръка и дясното рамо, имал главоболие, тъй като по професия бил шофьор и имал доста неудобства от случилото се. Свидетелства, че около 3 – 4 дена се оплаквал от главоболие, главозамайване и повръщане. А. завел наказателно дело срещу мъжа ѝ, който наел адвокат и му платил адвокатски хонорар от 1000 лв., за което му бил издаден документ. Свидетелства, че платил на А. обезщетение от 600 лв. и адвокатски хонорар. Свидетелката заявява, че не е присъствала на самия инцидент, но сочи, че С. се прибрал около 1.00 – 1.30 часа, имал проблем с дясното рамо, видими болки от това, че е ударен, нараняване на дясната ръка от вътрешната страна на дланта и пръстите, които не можел да движи добре. Твърди, че за инцидента научила от съпруга си чрез обаждане и че нараняването на ръката е причинено от сбиването между А. и него, като съпругът ѝ се върнал със скъсана тениска. Соци, че след инцидента С. посетил болница и се прибрал с превръзка, която носил около 3 – 4 дена, която му създавала неудобство. Свидетелства, че същата вечер, когато мъжът ѝ се прибрал към 1.30 – 2.00 часа, семейството на А. с още няколко коли били наобиколили къщата им, вдигали шум и обикаляли, като предполага, че имали намерение да се сбият, да направят нещо. Соци, че след обаждане на телефон 112 е дошла патрулка.

Свидетелят Ш. Ф. Р. /без родство/ сочи, че със С. били подсъдими по наказателно дело за причинени леки телесни повреди на А., като за С. имало наказание да заплати сума за адвокатски хонорар и глоба към държавата. Съдът приел, че С. е виновен и не го освободил от наказателна отговорност и че А. е отвърнал на С.. Соци, че на 11.08.2020 г. двамата се сбили. Свидетелства, че когато чул, че се бият, излязъл, извикал полиция и отишъл там, като С. си държал ръката и главата. Заявява, че А. тръгнал и срещу него. Соци, че имало нападение срещу къщата на С. около 1.00 – 1.30 часа и той лично се обадил в полицията, защото майката и бащата на А., заедно с трима - четирима се били скрили зад колоните до къщата му и дебнели С. да излезе навън и да се саморазправят. След обаждането му дошли две патрулки. Свидетелства, че С. бил ранен в дясната ръка, по пръстите и в рамото, като в рамките на 2 – 3 дни подред, когато си говорили, постоянно се

оплаква, че главата го боли и му се гадило. Свидетелства, че С. наел адвокат за наказателното дело, платили по 1000 лв., за което им бил издаден документ.

Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели, поради обстоятелството че кореспондират помежду си, не са вътрешно противоречиви, а последователни, взаимно се допълват и се подкрепят от останалите доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявените обективно и субективно съединени иски са допустими, тъй като ищецът има качеството на пострадало лице от деянието на ответника, който е пасивно легитимиран да отговаря по исковите за непозволено увреждане.

Разгледани по същество, съдът намира, че предявеният иск за неимуществени вреди за сумата от 600 лв. /шестстотин лева/ е основателен, а предявеният иск за имуществени вреди за сумата от 1000 лв. /хиляда лева/ е неоснователен по следните съображения:

Съгласно чл. 45, ал. 1 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. За да бъде уважен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД необходима предпоставка е успешно, пълно и главно доказване от страна на ищеца на всички кумулативно изискуеми елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане – противоправно деяние, настъпване на вреди, причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилия вредоносен резултат, наличието на вина у причинителя, като вината се предполага по силата на оборимата презумпция на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Съгласно съдебната практика, ако подсъдимият бъде признат за виновен с присъда, споразумение или с налагане на административно наказание, актовете на наказателния съд съгласно чл. 413 НПК и чл. 300 от ГПК са задължителни за гражданския съд, разглеждащ иска за обезщетение за вреди от деликта. Според чл. 413, ал. 2 от НПК влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. Според чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Предвид изложеното, съдът приема за безспорно, че ищецът на дата 11.08.2020 г. причинил на А. Т. Х. лека телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания, без разстройство на здравето, престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, като пострадалият е отвърнал веднага на подсъдимия С. Ю. Ю. със същата такава телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания, без разстройство на здравето, престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 130, ал. 3 от НК съдът освободил и двамата от наказание.

Съдът намира, че ищецът успя да докаже в условията на пълно и главно доказване, че е претърпял неимуществени вреди вследствие на непозволеното увреждане, изразяващо се в преживяни болки и страдания. Претърпените от ищеца неимуществени вреди са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на ответника. Установи се, че са изпълнени всички предпоставки от фактическия състав на деликта и искът по чл. 45 от ЗЗД е доказан по основание и съдът намира, че следва да бъде уважен изцяло.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. При определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди се преценяват вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания, продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането е трайно - медицинската прогноза за неговото развитие. В този смисъл е Решение № 69 от 18.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4686/2013 г., IV г. о., ГК.

Тъй като справедливостта не е абстрактна категория, във всеки случай преценката следва да се основава на всички обстоятелства, имащи значение за размера на вредите. В този смисъл следва да се вземат предвид характера и степента на засягане на здравето на пострадалото дете, броя на травматичните увреждания, силата, интензивността, продължителността на претърпените болки, страдания и неудобства и др.

При съобразяване на причинението на ищеца увреждания, описани в приетото по делото съдебномедицинско удостоверение / оток и кръвонасядане на дясната ръка/, както и преживяните негативни емоции, стрес и неразположение като главозамайване, гадене, главоболие, продължили за кратък период от време /около 2-3 дни/ и при съблюдаване на принципа на справедливост при репарирание на неимуществените вреди / чл. 52 ЗЗД/ съдът намира, че обезщетението за тях се дължи в размер на сумата от 600 лева, т.е. претенцията следва да се уважи в пълен размер. Съдът намира, че ищецът не установи в условията на пълно и главно доказване твърдените в исковата молба последващи неприятни изживявания от престъплението, в резултат на което да е настъпила съществена промяна в цялостното поведение на ищеца, а именно постоянно безпокойство, уплаха и отчужденост към околните. Независимо от това, съдът приема, че предявения иск за неимуществени вреди следва да се уважи в пълен размер, по изложените по-горе мотиви и приложение на принципа на справедливост по чл.52 ЗЗД.

Предвид изхода на делото по главния иск, следва да бъде уважена и акцесорната претенция за лихви, които се дължат от датата на деликта – 11.08.2020 г., съгласно чл. 84, ал.3 от ЗЗД.

Настоящия състав приема, че не следва да се произнася по направеното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, тъй като същото е релевирано от процесуалния представител на ответната страна едва в хода на устните състезания, не е направено своевременно в срока за отговор на исковата молба, поради което не е прието за разглеждане в настоящото производство.

Съдът намира за неоснователна претенцията на ищеца за репарирание на претърпените имуществени вреди в размер на сумата от 1000 лв. /хиляда лева/, представляваща направени от С. Ю. Ю. разноски за адвокатско възнаграждение по НЧХД № ***** г. по описа на РС-Кърджали. Настоящото съдебно производство е за нанесени вреди от деликт, които подлежат на обезщетяване по реда на чл. 45 от ЗЗД и те следва да имат причинно-следствена връзка с деликта. Претендираният заплатен адвокатски хонорар е направен във връзка с правоотношение между адвоката и ищеца, в качеството му на страна по договор за правна защита и съдействие, като същият не е резултат от деликта. В случая заплатеното адвокатско възнаграждение е за защита по повдигнато обвинение срещу настоящия ищец в качеството му на подсъдим в наказателно производство, а не е пряк и непосредствен резултат от противоправното деяние.

От друга страна с първоинстанционната присъда е бил приложен институтът на реторсията по отношение на страните в настоящото производство, а именно по чл. 130, ал. 3 от НК - по аргумент на постоянната съдебна практика: „докато в наказателната част при прилагане на реторсия разноски не се присъждат - остават за сметка на страните така, както са направени. В този смисъл е постоянната практика на Върховния съд - р. 53 - 57 - ОСНК, р. 96 - 72 - I н. о.“ / Решение № 255 от 17.VI.1992 г. по н. д. № 144/92 г., I н. о./ и „а ко съдът в съгласие с разпоредбата на ал. 3 на чл. 130 НК бе признал за установено, че и двете страни са виновни, и ги бе освободил от наказание, въпросът за разноските би отпаднал.“ / Решение № 96 от 26.II.1972 г. по н. д. № 48/72 г., I н. о./

По разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК от направените от ищеца разноски за заплатено в производството възнаграждение за един адвокат в общ размер на

1000 лв., следва да му се присъди сумата в размер на 375 лв., съразмерно с уважената част от иска.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да се присъдят разноси съразмерно с отхвърлената част от исковата претенция в размер на 250 лв. от направени разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в общ размер на 400 лв.

Ответникът ще следва да заплати в полза на Районен съд - Кърджали държавна такса в размер на 50 лв. върху размера на уважената част от иска.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 45 от ЗЗД А. Т. Х., с ЕГН *****, с адрес: с. *****, обл. Кърджали **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес: с. *****, общ. Кърджали сумата от **600 лв.** /шестстотин лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени от С. Ю. Ю. болки и страдания от престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, осъществено от А. Т. Х. на 11.08.2020 г. в с. *****, общ. Кърджали, за което е постановена Присъда № 1/18.02.2021 г. по НЧХД № ***** г. по описа на РС – Кърджали и Присъда № 2201/19.01.2022 г. по ВНЧХД № ***** г. по описа на ОС – Кърджали, ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на увреждането 11.08.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за имуществени вреди в размер на сумата от 1000 лв. /хиляда лева/, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за ангажиране на защитник при воденото НЧХД № ***** г. по описа на РС-Кърджали, **като неоснователен**.

ОСЪЖДА А. Т. Х., с ЕГН *****, с адрес: с. *****, обл. Кърджали **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес: с. *****, общ. Кърджали направените разноси в настоящото производство в размер на 375 лв. /триста седемдесет и пет лева/, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА С. Ю. Ю., с ЕГН *****, с адрес: с. *****, общ. Кърджали **ДА ЗАПЛАТИ** на А. Т. Х., с ЕГН *****, с адрес: с. *****, обл. Кърджали направените разноси в настоящото производство в размер на 250 лв. /двеста и петдесет лева/, съобразно отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА А. Т. Х., с ЕГН *****, с адрес: с. *****, обл. Кърджали **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Районен съд - Кърджали държавна такса в размер на 50 лв. върху размера на уважения иск, както и **ДА ЗАПЛАТИ** и сумата от 5 лв. /пет лева/ при служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Кърджали в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____